

Nagy Gáspár farkasréti ravatalánál

Abból a jászolból? – hiába volt.
Kevés itt már egyetlen szalmaszál.
Pedig, hogy hittük, fogadban tartva,
veled a test, tested is partra száll.

Le-lelopódzott a Styx vizéhez,
köréd gyűlt az élő irodalom.
Apraja és nagyja is kevés már,
elfér e koporsós, nagy udvaron.

S mint rég, mikor még háztól temettek,
s egész falvak sírtak föl az égig;
harangozni kéne, míg haza érsz,
hegyen, völgyön, végestelen végig!

Hisz embernek voltál a legnagyobb,
költőt jobban nem lehet dicsérni.
Színe és fonákja önmagadnak,
kívül-belül ugyanaz a férfi.

Nyakamba kapnám a fél Dunántúlt,
de anyám is temetetlen halott.
Ki, mikor még kúnjaid soroltam,
úgy nézett rám – a vér belém fagyott.

És úgy nézek most én is szerteszét,
felköhögök, meg-megrogy a térdem.
Ugat bennem a halál kutyája,
ám mától fogva nincs mitől félnem.